

Народна мъдрост

Виктор чакаше с нетърпение деня, когато му разрешаваха да отиде при дядо си на вилата. Вечерите при него бяха много забавни. Сядаха край топлата камина и той слушаше до захлас разкази за горски животни, с които дядо му се беше срещал.

Веднъж тръгна рано сутринта по хладина. Като повървя, с изненада забеляза по горския път нов портфейл. Някой пътник го е изгубил. Погледна напред и видя трима туристи с раници на гръб, които крачеха бавно, поели вече по стръмнината. Извика високо, но не го чуха. Затича се да ги стигне. Не беше лесно. И той носеше малка раница. Измина равния път и се задъха. Пак извика със сетни сили. Те го чуха и се спряха. Настигна ги и им подаде портфейла. Благодариха сърдечно, а единият от тях му подаде шоколад. Виктор го обичаше, но вече беше сетил в душата си нещо много по-сладко.

Поотдъхна след това, върна се малко назад и пое своя път, който се отклоняваше в друга посока. Като пристигна, разказа на дядо си какво е направил.

Вечерта бързо заспа, а сутринта се събуди рано, заедно с дядо си. Седнаха да закусват и той пръв започна:

- Дядо, никога толкова сладко не съм спал.
- Не е само от умората - каза дядо му и добави:
- Най-сладък е сънят след направено добро!

- Ще си запиша тази мисъл в моята специална тетрадка. Като дойда при тебе, все прибавям по някое мъдро изречение, което ми казваш. Много си мъдър дядо.

- Това не е моя мисъл Викторе. Тя си е народна мъдрост. До нея хората са стигнали от опит. Много е вярна, нали! Когато човек направи добро, сърцето му се изпълва с радостен, сладък мир. Леко става на душата и тогава идва най-сладкият отморителен сън. Голяма е наградата за направеното добро! Ти сам изпита това - каза дядо му и двамата замълчаха, останали в размисъл.